

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ
КАТЕРИЧКИНА КОЛЕДА

chitanka.info

Зима. Зимна утрин в планината. Над цялата гора през нощта е паднал тих сняг. По широките клона на елите и по високите борове са нависнали бели калпаци сняг. Слънцето току-що е огряло и блести по снега и върховете на дърветата.

Катеричката беше станала тази утрин рано-рано, в зори. Зимната ѝ къщичка беше между два дебели клона на стар бор. Тя отвори вратата, надникна навън и се послуша. Над гората ечеше радостен звън на черковни камбани: „Бауу-бауу-тин-танн... Баууу... Тин-тан-бауу!“

Катеричката притвори вратата и викна весело на седемте си дечица, седем малки катеричета:

— Брей, деца сънливци! Ставайте, че дойде Коледа! Я чуите как радостно пеят манастирските камбани!

Катеричетата наскачаха и се развикаха.

— Шиит! — скара им се майка им. — Не викайте толкова, че ще ви чуе Кума Лиса... Знаете я, че само това чака — да пипне някое от вас, проклетницата!... Хайде ти, Сивушке, премети и разтреби къщата. Ти, Белушке, нареди софрата за ядене. Днес ще направим угощение. И ние ще посрещнем празничния ден. Побързайте! А пък аз ще се поразходя из гората, да видя как посрещат празника съседи и приятели.

Катеричката изскочи. Спусна се от клон на клон, премина на съседния бор, плъзна се по стеблото и слезе долу. Простря рунтава опашка, изправи се и весело се огледа наоколо. Чудесно време! Славен ден! Всичко трепти и се радва от душа на хубавия празник.

Тя се покатери на съседната ела, заобиколи я отворед и погледна надолу. Там се чернееше нещо. Ахаа! Кумчо Плъхчо. Катеричката се плъзна пак надолу.

— Добро утро, съседи! Честит празник! Как си? Какво правиш?

— Не видиш ли! Треперя от студ. Мъча се! — сърдито отвърна плъхът. — Пък и гладен съм. От вчера не сме гризнали нищо. Проклет сняг! Затрупа всички борови шишарки. Добре ти е на тебе — имаш си зимнина за ядене...

— Ами вие нямате ли?

— Колкото имахме — свърши се и то...

— Е, лошо, съседи, лошо! Да сте си приготвили повече... Ами къде е съседката? Къде са децата?

— Ей ги, е! Тършуват и те като мене. Църр! Църр! — изпищя той и отневидело при тях изскочиха една стара мишка и две мишлета.

— Добро утро! Честит празник, кумичке!

— Честито! Честито! Ами вие май сте били гладни, а?

— Ох, не питай, сестро...

— Кумичке, знаете ли какво... Я хайде дома на обяд! — викна им катеричката. — Голям празник е днес. Сит трябва да е всеки! Ще хапнем каквото се намери.

И тя ги поведе към дома си. Старият плъх едвам се покатери по дървото. Влязоха. Вътре — чисто, разтребено, приготвено за обяд. Насядаха всички на трапезата. Разшета се катеричката, донесе гозбите. Че дъбови желъди, че букови желъди, че шишаркено семе — по шепа на всекиго...

Яде старият плъх, гризе мишката, хрускат мишлетата.

— На ви пък сега и сушени гъбички! — гощава ги щедрата домакиня.

— Ууу... еее... Много стана, кумичке, вече се наядох... — обади се плъхът.

— Де, де, хапни си! — подканя го любезната домакиня. — Сама съм ги брала...

— Ех, ще хапна пък, щом толкова настояваш... Ами това пък какво е, съседке? Сушени крушки ли? Бре, бре, бре! Дето ги най обичам!

Хапна здравата плъхът, изду му се коремът, поотпусна се, огледа се:

— Ами това пък долу, нареденото в зимника, орехи ли е, кумичке?

— Не е, не е, кумчо. Там ни са винените бъчви... Ще пийнеш ли? Какво винце обичаш, съседе? Малиново? Ягодово? Боровинкино?

— Че знам ли, всичките са сладки, пущините!

Скочи катеричката, сложи пред всекиго по чашка — желъдово капаче, домъкна един пълен орех с вино и — къл-къл-къл! — напълни всичките чашки с малиново вино, че хайде от ягодовото, де сега и от боровинковото... Пийна плъхът, понапи се, развесели се. Направиха и другите главите. Че като я удариха на песни, като завъртяха едно хоро — къщата ще съборят! Изведе плъхът хорото чак навън, по клона — скачат, цвърчат, та гората кънти!

Дойде време да си ходят. Ами сега? Плъхът пиян, не може да слезе от дървото. Че като се изтърва — пух! — долу, по гръб на снега...

— Уу! Кумичке! — дума. — Всичкото ти беше добро, лошо е само, дете пустата ти къща е толкова нависоко!

Затекоха се мишката и мишлетата, вдигнаха го, поведоха го. А пък той куца, люшка се и все говори-говори, хвали се:

— Хем, жена, деца, запомнете ми хубаво думата — догодина вече и аз ще си приготвя такава зимнина... И същите винца ще си наляя — сто орехови бъчви, цялата гора да пие и да благославя кога е плъхово вино пила!

— Хайде, хайде мълчи! Стига се хвали! — смъмри го мишката. — Ти всяка година се заканваш и все така си гладуваме зиме...

— Кой? Аз ли? Ще видиш, жено глупава.

— Де, де, карай, ще паднеш!

— Нека падна... аз ти казвам... Думата ми помнете!

Едва го довлякоха до дупката. Легна плъхът, простря се, захърка. И все си бърбри:

— Сто... сто... бъчви — думата ми помнете...

Ала никой не го чуваше, защото и мишката и мишлетата също бяха навирили крака и спяха сладко-сладко.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.